

Arrest

nr. 202 038 van 3 april 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 november 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker werd op 21 februari 2011 in het kader van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) gemachtigd tot een tijdelijk verblijf in het Rijk. Dit tijdelijk verblijf werd meermaals verlengd, de laatste keer tot 14 oktober 2016. Op 18 oktober 2016 diende verzoeker een aanvraag in tot verlenging van zijn A-kaart.

Op 13 januari 2017 neemt de verwerende partij de beslissing om verzoekers tijdelijk verblijf niet te verlengen. Het beroep tegen deze beslissing ingediend, wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 29 juni 2017 bij arrest met nummer 189 199 verworpen.

Op 30 juni 2016 werd verzoeker door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 18 maanden gevangenisstraf met uitstel gedurende van 5 jaar, behalve voor wat de voorlopige hechtenis betreft, en een geldboete van 1000 euro wegens bezit zonder vergunning en handel van verdovende middelen.

Zoals in de nota met opmerkingen is gesteld, werd verzoeker op 8 december 2016 - zich in staat van wettelijke herhaling bevindend - door de correctionele rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot 20 maanden gevangenisstraf en een geldboete van 1000 euro wegens mededader handel en bezit van verdovende middelen in het kader van een vereniging.

Op 18 april 2017 dient verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie als vader van een minderjarig kind.

Op 17 oktober 2017, met kennisgeving op 20 oktober 2017, weigert de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris het verblijf van meer dan drie maanden en geeft een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vormen respectievelijk de eerste en de tweede bestreden beslissingen en luiden:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2017 werd ingediend door:

Naam: T.

Voornaam: J.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 22.03.1978

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Het recht op verblijf wordt om redenen van openbare orde of nationale veiligheid geweigerd. Persoonlijk gedrag van de betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid:

Het verblijfsrecht dient geweigerd te worden aan betrokkene op basis van artikel 43 van de wet van 15.12.1980 dat stelt dat het verblijf geweigerd kan worden om redenen van openbare orde of nationale veiligheid; persoonlijk gedrag van betrokkene waardoor zijn verblijf ongewenst is om redenen van openbare orde of nationale veiligheid.

Betrokkene is in de ANG gekend voor 3 verschillende feiten.

Onder notienummer

AN.60.LB./14004215 kwalificatie: Drugs / in- en uitvoer

AN.60.LB/10502116 kwalificatie Drugs/Verkopen

AN.21.LB/01934916 kwalificatie Schriftvervalsing.

Betrokkene werd op 30.06.2016 veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden (met uitstel 5 jaren, behalve voorlopige hechtenis van 12.02.2016 tot 11.04.2016) en een geldboete van 1000,00 euro (x 6 = 6000,00 euro) of (vervangende gevangenisstraf : 3 maanden) met uitstel 3 jaren: Verdovende middelen: bezit zonder vergunning: handel: vervaardiging zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging (2).

Uit de aard, de ernst en de recentheid in de tijd van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene (nog steeds) een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Er wordt immers opgemerkt dat de "georganiseerde drugshandel een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de

illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten.”

“Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid [...]; ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan”. Vandaar dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. HvJ 23 november 2010, nr. C-145/09 Duitsland/Tsakouridis (Grote kamer)).

Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelke betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 dd. 22.04.2010 onder andere dat uit artikel 8, tweede lid van het EVRM blijkt dat een inmenging in het privé – en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde, te verzekeren.

Het verblijf van meer dan drie maanden dient geweigerd te worden aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Uit het hieronder weergegeven middel blijkt dat verzoeker onder meer de schending aanvoert van artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het VN Kinderrechtenverdrag), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) in samenlezing met het hoorrecht en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht in samenlezing met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Het middel luidt:

“Enig Middel: Schending van het materieel motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen) en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van artikel 43 van de vreemdelingenwet juncto artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Schending van art. 3 Kinderrechtenverdrag en schending van artikel 24 (2) juncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU, schending van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, schending artikel 39/79 van de wet van 15.12.1980, schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, schending artikel 74/14 Vw, schending van het hoorrecht.

Geschonden bepalingen en bespreking:

1.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[..

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;

b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;

c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de

bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing van 26.07.2016 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen allé redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De motivering van de bestreden beslissing is niet afdoende zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. Er ontbreken de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom het bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker werd betekend. Verweerster heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verweerster beperkt zich door te stellen dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde.

Verweerster is op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker.

Verwerende partij heeft helemaal geen poging ondernomen om rekening te houden met de familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Verzoeker woont samen met zijn kind en partner.

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker heeft niet besproken.

Hieruit blijkt dat verweerster geen toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.

2.

"Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis".

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: "Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven haar fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van de DVZ ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan mijn verzoeker vormt een inmenging in haar privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van partner en kind en onevenredige schade zou toebrengen aan haar gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

In elke verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, moet de staat bovendien het hoger belang van het kind in overweging nemen. Dat volgt uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Dit arrest gaat verder gaan dan de Belgische rechtspraak.

Verzoeker is, zoals boven vermeld, de vader van een Belgisch kind.

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt. Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat. In die afweging moet de overheid voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind.

Het Hof herhaalt zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan.

Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. Of er al dan niet zo'n positieve verplichting bestaat, hangt enerzijds af van de bijzondere omstandigheden van de betrokken vreemdeling, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Dit is de 'fair balance'-toets. Bij de belangenafweging moet de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen:

- de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming,
- de omvang van de banden in de staat,
- de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet.
- de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM.
- Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Uit dit arrest blijkt dat staten bij de beoordeling van eender welke verblijfsaanvraag waarin de aanvrager zijn gezinsleven inroept, een grondige belangenafweging moet maken. Wanneer kinderen betrokken zijn moet het hoger belang van het kind mee in overweging genomen worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) kent geen directe werking toe aan artikel 3 Kinderrechtenverdrag. Dat artikel legt staten op om ervoor te zorgen dat "[b]ij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, [...] de belangen van het kind de eerste overweging [vormen]". De laatste jaren lijkt de RvV wel de directe werking te erkennen van artikel 24 (2) iuncto artikel 51 (1) van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Daardoor kan artikel 3 Kinderrechtenverdrag toch directe werking hebben in België wanneer het gaat om verblijfsprocedures die een omzetting zijn van het Unierecht (zie RvV nr. 97.183 van 21-02-2013, RvV nr. 123.160 van 28-04-2014 en RvV nr. 121.015 van 20-03-2014).

De draagwijdte van het arrest Jeunesse tegen Nederland lijkt echter nog verder te gaan: in elke verblijfsprocedure, ongeacht of het een omzetting betreft van het Unierecht, waar artikel 8 EVRM getoetst moet worden, moet de staat het hoger belang van het kind in overweging nemen.

In casu is de 'fair balance'-toets niet gebeurd.

Het middel is ontvankelijk en gegrond.

(...)

Men dient de elementen in hun geheel te bekijken, waaruit overduidelijk blijkt dat verzoeker geen verborgen intenties heeft of geen actueel en ernstig risico uitmaakt voor de openbare orde: hij wil enkel een gezin vormen met zijn Belgisch kind en wettelijke partner in België.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

(...)

Het middel is ontvankelijk en gegrond."

2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota met opmerkingen:

“Verzoeker stelt een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 43, 40ter, 39/79, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag, van de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, van artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG.

Hij betoogt dat het bestuur er zich toe beperkt te oordelen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde zonder rekening te houden met zijn familie- en gezinsleven. Het familieleven zou niet besproken zijn, terwijl hij samenwoont met zijn partner en kind. De beslissing heeft tot gevolg dat hij gescheiden dient te leven van zijn partner en kind. Het belang van het kind zou niet in overweging zijn genomen en hij verwijst naar het arrest Jeunesse t/ Nederland. De fair-balance toets zou niet zijn gebeurd. Hij verwijt het bestuur enkel verwezen te hebben naar de strafrechtelijke veroordelingen mede omdat de feiten dateren van 2 à 3 jaar geleden. Hij zou een legaal inkomen uit arbeid hebben en geen café meer uitbaten. Er zou geen risico bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde. Uit de beslissing zou niet blijken dat het actuele en werkelijke karakter van een bedreiging zou zijn onderzocht. Een risico op recidive zou niet bestaan. In de beslissing zou niets gezegd worden over zijn persoonlijk gedrag.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker op 18 april 2017 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende (bijlage 19ter) als vader van een minderjarig kindje.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker d.d. 30 juni 2016 veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete van 1000 euro met uitstel van 3 jaren voor het bezit van verdovende middelen zonder vergunning, handel en vervaardiging zonder vergunning. Verder blijkt uit het administratief dossier dat er verschillende processen-verbaal werden opgesteld in hoofde van verzoeker, namelijk voor in- en uitvoer van drugs, het verkopen van drugs en schriftvervalsing.

Verzoeker betwist doorheen zijn betoog de door hem gepleegde feiten op geen enkele manier.

Die vaststelling volstaat om te concluderen dat de veroordeling en de processen-verbaal wel degelijk een grondslag konden vormen voor het nemen van de bestreden beslissing in het kader van artikel 43 van de vreemdelingenwet, wat de omzetting vormt van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG.

In de bestreden beslissing werd niet enkel een opsomming gegeven van de veroordeling en de notitienummers van de ANG, doch werd er tevens op gewezen dat het gaat om verwoestende effecten van de met de drugshandel verbonden criminaliteit, er werd melding gemaakt van de aard en ernst en recentheid in de tijd van de gepleegde feiten, er werd gewezen op de aard van de feiten, namelijk ‘georganiseerde drugshandel’, waarbij erop gewezen werd dat het een “diffuse vorm van criminaliteit” betreft met economische, operationele en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties.

Het gevaar voor de ‘openbare orde’ veronderstelt dat er sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. In het arrest Regina v. Pierre Bouchereau, 30/77, EU:C:1977:172, punt 35 oordeelde het HJEU dat het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij verwees het HJEU naar een bestaande of toekomstige neiging om in strijd met de openbare orde of veiligheid te handelen (zie arrest Rutili 36-75, EU:C:1975:137, punt 28; arrest Orfanopoulos en Oliveri, C-482/01 en C-493/01, EU:C:2004:262, punt 66). Het HJEU vereist dat de betrokken persoon een “neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten” (arrest Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, C-348/09, EU:C:2012:300, punten 30 en 34). Uit de rechtspraak van het HJEU blijkt dat de ernst van de feiten op zich en het recidivisme geoordeeld kan worden dat het persoonlijk gedrag van de betrokkene een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving.

Verzoeker kan niet dienstig voorhouden als zou er voorbij zijn gegaan aan de feiten waarvoor hij werd veroordeeld, nu er expliciet werd ingegaan op de ‘georganiseerde drugshandel’.

Het HJEU oordeelde m.b.t. druggerelateerde misdrijven’ onder meer wat volgt:

“Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan.” (arrest Tsakouridis, 23 november 2010, ECLI:EU:C:2010:708, punt 47)

In de motivering van de bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd dat uit de aard, ernst en recentheid in tijd van de feiten blijkt dat verzoekers gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. Voormelde conclusie werd op

redelijke wijze opgebouwd rekening houdend met de stukken en de inhoud ervan zoals aanwezig in het administratief dossier.

Bovendien oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds in het arrest van 29 juni 2017, met nr. 189.199, omtrent het gevaar voor de openbare orde. De Raad oordeelde dat het bestuur, gelet op de feiten waarvoor verzoeker werd veroordeeld het gevaar voor de openbare orde wel degelijk met recht en rede kon weerhouden:

“(…) 3.10. Gelet op het feit dat de verwerende partij vaststelt dat verzoeker twee veroordelingen heeft opgelopen, waarvan in de laatste werd vastgesteld dat hij zich bevond in een staat van wettelijke herhaling, en verwerende partij tevens de context schetst waarin deze veroordelingen hebben plaatsgegrepen, met name de aankoop en verkoop van drugs en specifiek verzoekers rol hierin aflijnt, kan de Raad het niet kennelijk onredelijk achten dat zij de beslissing treft om verzoekers verblijf niet te verlengen. Zoals gezegd kan de verwerende partij op discretionaire wijze bepalen wat de voorwaarden zijn voor verlenging van verblijf en kan ze besluiten om het verblijf niet meer te verlengen als de vooropgestelde voorwaarden, waaronder “Betrokkene dient zich bovendien tijdens zijn/haar verblijf in België op onberispelijke wijze te gedragen en mag geen gevaar vormen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land”, niet worden vervuld.

3.11. Verzoeker schetst de context waarin hij de in de eerste bestreden beslissing vermelde veroordelingen heeft opgelopen en minimaliseert zijn rol hierin en hij valt erover dat in de motivering geen afweging geschiedt aangaande zijn veroordelingen en zijn actuele situatie alsmede zijn persoonlijk gedrag en is van oordeel dat hij reeds ettelijke jaren goed gedrag vertoont, maar verzoekers eigen kijk op zijn zaak kan de eerste bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen en hij laat na de grondslag mee te delen van zijn verwachting dat de verwerende partij een afweging maakt zoals hij het schetst in zijn verzoekschrift. Verzoekers vage verwijzing naar “de Vreemdelingenwet” volstaat te dezen niet. De Raad wijst er nog specifiek op dat in het vonnis van 30 juni 2016 dat wordt vermeld in de bestreden beslissing kan worden gelezen, “Drugsinbreuken zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker en de volksgezondheid in gevaar gebracht” en “Gelet op de aard en de ernst van de feiten en hun respectieve persoonlijkheid komen ze niet in aanmerking voor een werkstraf.” In het vonnis van 8 december 2016 dat wordt vermeld in de bestreden beslissing kan worden gelezen, “Drugshandel en bezit zijn ernstig. Drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast. Bovendien wordt de gezondheid van de gebruiker in gevaar gebracht. De feiten dragen bij tot een groeiende plaag aan drugdealers die overlast in onze maatschappij veroorzaken en een gevaar vormen voor de burger die zich op deze manier probleemloos kan bevoorraden. Tweede beklagde- zijnde verzoeker- stelt zijn café ter beschikking om er verdovende middelen onder te brengen en vandaaruit ook te verkopen ”. en “Tweede beklagde werd al veroordeeld voor een verkeersinbreuk en voor gelijkaardige feiten. Hij trok hieruit geen lering. Tweede beklagde bevindt zich trouwen in een staat van wettelijke herhaling, gezien het in kracht van gewijsde getreden vonnis van 30 juni 2016 waarbij hij veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 18 maanden”. (...) Ook een probatieuitstel kan niet toegekend worden gezien tweede beklagde hardleers is.”

Gelet op dit alles is verzoeker slechts geplaatst om de opgelopen veroordelingen, waaronder de laatste wegens een staat van wettelijke herhaling, te minimaliseren.(…)” (eigen onderlijning en vet)

Hij kan niet voorhouden als zou er geen rekening zijn gehouden met zijn gezins- en privéleven, nu de bestreden beslissing juist een beslissing betreft omtrent de door hem ingediende aanvraag gezinshereniging. Het is de Richtlijn 2004/38/EU die met artikel 27 erin voorziet dat het recht op gezinshereniging geweigerd kan worden omwille van de feiten van openbare orde.

Het EHRM heeft m.b.t. migratiezaken reeds meermaals verwezen naar de preventie van wanorde of misdaad en de openbare veiligheid en benadrukte dat de ernst van de door de vreemdeling gepleegde feiten, de sterke banden met het herkomstland en de mogelijkheid voor zijn echtgenote en kinderen om hem daarnaar te volgen, waardoor het EHRM geen schending achtte van artikel 8 EVRM (Zie: EHRM, 12 juni 2012, Bajsultanov t. Oostenrijk).

In de thans bestreden beslissing werd gemotiveerd waarom het familiale en persoonlijke belang van verzoeker ondergeschikt wordt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De beslissing luidt als volgt:

“(…) Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelk betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het arrest 49.830 (...) dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren.(…)”

Uit voorgaande blijkt dat er wel degelijk een afweging werd gemaakt tussen de privébelangen en het algemene belang. Het feit dat verzoeker het hiermee niet eens is, volstaat niet om een schending van artikel 8 EVRM te weerhouden.

Verzoeker levert kritiek op de bestreden beslissing, doch laat na aan te tonen dat het voor hem enkel mogelijk zou zijn om een gezinsleven op te bouwen of verder te zetten in België. Daar hij geen hinderpalen aantoonde voor het verderzetten van het gezinsleven elders, maakt hij een scheiding van artikel 8 EVRM niet aannemelijk. Een schending van de principes zoals vervat in het arrest Jeunesse/Nederland, wordt niet aannemelijk gemaakt. Een schending van het recht van het kind wordt niet aangetoond daar er uitdrukkelijk gemotiveerd werd dat de bescherming van de openbare orde zwaarder doorweegt dan het persoonlijke belang van verzoeker.

Verzoeker laat na uiteen te zetten op welke wijze het hoorrecht zou zijn geschonden door het nemen van de thans bestreden beslissing. Evenmin zet hij op welke wijze de bestreden beslissing strijdig zou zijn aan de artikelen 39/79 en 74/14 van de vreemdelingenwet en aan de artikelen 24 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de EU. Dat onderdeel van het middel is onontvankelijk.

Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 43 van de vreemdelingenwet genomen en er werd gemotiveerd op welk wijze verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

"Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;" (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV-14.428)

Het enig middel is niet ernstig."

2.3. De verzoeker voert de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht in samenlezing met de motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM en voert aan dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Onder meer artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is volgens hem geschonden. Hij benadrukt dat ook rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van het kind, vervat in artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag, waarvan hij de niet-directe werking erkent en met artikel 24 van het Handvest.

Artikel 8 EVRM luidt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) blijkt dat de gezinsband tussen een ouder en zijn minderjarig kind wordt verondersteld (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 60; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 94). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden zou men kunnen aannemen dat er geen sprake meer is van een gezinsleven (EHRM 19 februari 1996, *Gül/Zwitserland*, § 32; EHRM 21 december 2001, *Sen/Nederland*, § 28). De scheiding of de echtscheiding van de ouders kunnen niet als dergelijke omstandigheden beschouwd worden, noch het feit dat de contacten tussen het kind en zijn ouder die het niet opvangt, slechts af en toe zouden plaatsvinden (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 59).

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm werd geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast te stellen, die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind voldoende standvastig is om *de facto* gezinsbanden te creëren (*'Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties'*). EHRM 8 januari 2009, *Joseph Grant/Verenigd Koninkrijk*, § 30).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat een gezinsband tussen echtgenoten of partners wordt verondersteld (EHRM 21 juli 1988, *Berrehab/Nederland*, § 21).

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De schending van deze bepaling kan enkel dienstig aangevoerd worden in de mate het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, zijnde een maatregel tot verwijdering.

2.4. Vooreerst wordt er opgemerkt dat uit artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk een motiveringsplicht volgt. Artikel 8 EVRM primeert op de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij ontkent niet een onderzoeksplicht te hebben in toepassing van artikel 8 van het EVRM. Zij meent uit het motief *"(...) Gezien deze overwegingen wordt het persoonlijke en familiale belang, op basis van hetwelk betrokkene het verblijfsrecht wenst te bekomen, van betrokkene hier dan ook ondergeschikt geacht aan de vrijwaring van de openbare orde. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt immers in het 49.830 (...) dat een inmenging in het privé- en gezinsleven mogelijk is wanneer er een wettelijke basis is en een maatregel nodig is om bepaalde doelstellingen, zoals de bescherming van de openbare orde te verzekeren..."* van de bestreden beslissingen te kunnen afleiden dat aan deze onderzoeksplicht werd voldaan en het familiaal leven van verzoeker is onderzocht.

Dit motief beslaat beide bestreden beslissingen.

2.5. De eerste bestreden beslissing is genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet nu verzoeker diens aanvraag indiende in functie van diens minderjarig Belgisch kind.

Het kan niet ernstig betwist worden dat zoals *in casu* de verwerende partij op grond van artikel 43 van de Vreemdelingenwet gerechtigd is de aanvraag desgevallend af te wijzen, *in casu* op grond van het correctionele (definitieve) vonnis te Antwerpen van 30 juni 2016, omschreven in de bestreden beslissingen wegens druggerelateerde misdrijven, waarbij verwerende partij correct in de nota met opmerkingen opmerkt (maar niet in de bestreden beslissingen) dat verzoeker op 8 december 2016 - zich in staat van wettelijke herhaling bevindend - een tweede maal werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen voor druggerelateerde misdrijven, die op ernstige wijze de openbare orde kunnen schaden.

Voorts blijkt uit de gehele lezing van de bestreden beslissingen dat het onder punt 2.4. weergegeven citaat het enige motief vormt betreffende het familiaal leven.

2.6. *In casu* stelt de Raad vast, bij nazicht van het administratief dossier, dat de verwerende partij op de hoogte was van het bestaan van het minderjarige kind van verzoeker, wat logisch is, nu de aanvraag in functie van dit kind werd gedaan.

Evenwel blijkt uit het administratief dossier, meer bepaald uit het proces-verbaal van verhoor van 20 februari 2016 dat verzoeker “soms” slaapt bij zijn vriendin, moeder van zijn kind en het kind elke ochtend naar school brengt. Het kind woont bij de moeder op hetzelfde adres maar één verdieping lager, volgens de verklaring van verzoeker in dit verhoor. Voorst blijkt ten overvloede dat verzoeker al ter gelegenheid van de procedure, die geleid heeft naar het arrest met nummer 189 199 van 29 juni 2017 van de Raad, meermaals benadrukte dat hij inmiddels samenwoonde met het kind en de moeder van het kind. De verwerende partij heeft niet het minste onderzoek verricht naar de evolutie van deze relaties. Er werd geen woonstonderzoek verricht. Uit de bestreden beslissingen blijkt zelfs niet welk familiaal leven er bedoeld wordt, te weten de band met het kind (vermoedelijk nu de aanvraag in functie van het kind is ingediend) of met de moeder en het kind samen. Evenmin blijkt of er rekening is gehouden met de belangen van het kind. De beide bestreden beslissingen beperken zich tot een stereotiepe overweging dat het familiaal belang ondergeschikt is aan de bescherming van de openbare orde, zonder dat blijkt welk familiaal leven precies door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris is bedoeld.

De Raad stelt vast dat noch uit de eerste of tweede bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt of worden vastgesteld dat *in casu* een evenwichtige en redelijke beoordeling werd gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, minstens dat in het bijzonder rekening werd gehouden met de belangen van het gehele gezin. De opmerkingen in de nota met opmerkingen handelen over de ernst van de veroordeling(-en), de gevolgen voor de samenleving en de aard van de feiten, waarbij wordt benadrukt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar voor de openbare orde vormt. De Raad betwist niet dat de verwerende partij de belangen van de maatschappij in het kader van artikel 8 van het EVRM kan laten primeren op de persoonlijke belangen van verzoeker en diens familiaal leven. Evenwel blijkt *in casu* zelfs niet wat van het familiaal leven van verzoeker werd onderzocht terwijl er indicaties zijn in het administratief dossier dat verzoeker mogelijks *anno* einde 2016 niet alleen dagdagelijks voor het minderjarige kind zorgde, maar ook een relatie heeft met diens moeder en ten overvloede verzoeker in een procedure, die geleid heeft tot het arrest van de Raad met nummer 189 199 van 29 juni 2017, te kennen gaf samen te wonen met moeder en kind, waarbij de Raad onder punt 3.9 opmerkt: *“De Raad merkt nog op dat verzoekers gezinsleven m.i.v. het belang van het kind een kwestie is die zijn beslag zal dienen te krijgen in het licht van de aanvraag gezinshereniging die hij op 18 april 2017 heeft ingediend.”* De verwerende partij dient het arrest, dat zij deels in de nota leest, in het geheel te lezen. Het verweer van de verwerende partij doet hieraan geen afbreuk. Waar de verwerende partij opmerkt dat geen hinderpalen werden aangetoond om het gezinsleven elders verder te zetten, dient in eerste instantie te worden onderzocht welk familiaal leven verzoeker erop nahoudt.

In de mate dat verwerende partij aldus van mening is dat er geen terdege rekening moest worden gehouden met het hoger belang van kind en met het familiaal leven dat verzoeker voorhoudt te hebben met kind en moeder van het kind, en in de mate dat noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij de vereiste beoordeling heeft gemaakt van alle in het geding zijnde belangen, is een schending van de zorgvuldigheidsplicht in samenlezing met artikel 8 van het EVRM en wat de tweede bestreden beslissing betreft artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet aangetoond.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden van de bestreden beslissingen, dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van

21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 oktober 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN